

ΧΑΛΙΚΕΣ.

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην πάλιν *ἐπιστημονικὴν ἐσπερίδα* εἶχεν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ δ κ. Σλήμαν, καθ' ἣν ἡ Κυρία Σοφία κύριον θέμα τῶν ὁμιλιῶν τῆς εἶχεν τὰς ἐν Ὁρχομενῶ νεωστὶ ἀνακαλυφθείσας ἀρχαιότητας. Τὸ λόγιον ἀκροατήριον ἀπεθαύμαζεν! Ἦσαν ἐκεῖ καὶ λόγια Κυρίαί τῆς πρωτεύουσας, μ' ὄλας τὰς προγενεστέρας ἀπειλάς τοῦ *Μὴ Χάρεσαι*. Νὰ λοιπὸν κ' ἡμεῖς, *γεννηθῆτω φῶς!* Μία ἐκ τῶν παρισταμένων λογίων Ἀθιδῶν, κόρη καθηγητοῦ, σχετικῶς λογιωτέρα τῶν ἄλλων, μᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι οὐδεμία τῶν συναδέλφων τῆς ἐγνώριζε γρῦ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Καὶ ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἀφελῆ τῆς γλώσσης μᾶς ἔλεγε: ὅτι ἦτο *πλήξιν* φοβερά. Ὅλοι καὶ ὄλαι δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν νὰ φύγουν. Πρὸς ἐπίμετρον ἤρχετο ἡ ὑποχρέωσις ὅπως εὐχαριστοῦν ἀπερχόμενοι τὴν Κυρίαν διὰ τὴν *ζωηρὰν διασκέδασιν!*

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος διορίζεται καὶ πάλιν καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀπὸ τοῦδε ὁ τίτλος τοῦ ἐχαράχθη ἐν τοῖς ἐπισκεπτηρίοις. Ὁ Πίππης ὁ Ἀάμπρος τρώγει τὰ νύχια τοῦ καὶ ἀπειλεῖ ὅτι ἂν τοῦτο γίνῃ θὰ παραιτηθῇ καὶ ἀπὸ ὑφηγητῆς! Καὶ ἔχει δίκαιον διότι ἀφοῦ εἶναι πλέον ἔγγαμος, ἡ ὑφηγία τοῦ εἶναι περιττή. Ἀβεσσαλώμ Καζάζη, υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ!

Ἐβλέπατε κάπου κάπου ἀλληλογραφίας ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν Κλειῶ; Ἀνεγινώσκετε μετὰ θάμβους ὅτι ὁ Παπαμιχαλόπουλος εἶνε εἰς τῶν διακεκριμένων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος! Ἀνταποκριτῆς λοιπὸν ἦτο ὁ ὑφηγητῆς κ. Δημαρᾶς, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Παπαμιχαλόπουλος τὸν ἔχει ὑποψήφιον διάδοχον τοῦ κ. Φρεαρίτου. Κύριε Παπαδάκη, τί στέκεσαι; Ὅχι μόνον περὶ Κομμουνδούρου, ἀλλὰ καὶ περὶ Παπαμιχαλοπούλου ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς σου καὶ ἀμέσως διάδοχος τοῦ Μπαλάνου, ὦ φοβερὲ σεισμολόγε!

Ὁ Κουτσαλέξης! Ὁ Κουτσαλέξης! Τὸν ἐπιζητεῖ ὅλη ἡ Ἀθήνα! Τὸν ὄνειρεύεται ὅλος ὁ θηλυκὸς κόσμος! Τὸν μυρίζεται τὸ ἄρρεν ἡμισὺ τοῦ ἐν Λευκάδι. Ὁ Κουτσαλέξης! Ὁ Κουτσαλέξης! Ποῦ εἶναι ὁ Κουτσαλέξης;

Τὸν κ. Τομαρόπουλον ἀπερχόμενον εἰς Παρίσιους διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὰς ὁμολογίας τοῦ Δανείου συνοδεύει καὶ εἰς ἀξίωματικὸς, ὡς διερμηνεύς, διότι ὁ Τομαρόπουλος δὲν ἐννοεῖ *κουκοῦτσι γαλλικά!*

ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Τέσσαρες χωροφύλακες ὠδήγουν ἐπίστρατον ῥακένδυτον, ἔλσεινόν, κακομοιριασμένον.

Δύο Πλακιῶται τὸν βλέπουν.

— Μωρὲ γιατί τὸν συνοδεύουν χωροφύλακοι;

— Γὰρ νὰ μὴ τοῦ κλέψουνε τοὺς παράδες του.

Περὰ τὸν Φανὸν τοῦ Διογένοους κατασκευάζονται τὰ σάγματα τῶν πολεμικῶν ἡμιόνων.

Δύο ἐκ τῆς Πλάκας:

— Τί ξύλα νᾶν' αὐτά;

— Δὲ βλέπεις; εἶναι τὰ σαμάρια τοῦ ὑπουργείου.

Μακρακιστής: Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ μόνου τοῦ Πατρός!

Φραγκοσυριανός: Ὅχι, ψεῦδος, ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ.

Ἀθηναῖος: Βρὲ ἀδελφε, τί ἀνακατόνεσθε σ' τὰ οἰκογενειακά τους!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτετέλεσθησαν οἱ γάμοι δύω ταιριαγμένων ὑπάρξεων· *ἐκείνου καὶ ἐκείνης* ἀμφότεροι ἔχουν σπανιώτατα χαρακτηριστικά: μύτη μεγάλη ὡς ἂν σφήνα, μάτια μεγάλα ὡς ἂν φεγγίτες, στόμα μεγάλο ὡς ἂν φουρνον.

Ὁ παπᾶς καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάσθη νὰ τοὺς εὐχηθῇ, ἔστρεψε καὶ τοὺς ἠτένισε προσεκτικῶς· τὸν κατέλαβεν ἀνατριχίλα· ἀντὶ δὲ πάσης εὐχῆς, μὲ φωνὴν συγκεκινημένην:

— Νεόνυμφοι, τοῖς λέγει, ν' ἀγαπᾶσθε ν' ἀγαπᾶσθε πολὺ, διότι ἂν δὲν ἀγαπᾶσθε ἀναμεταξύ σας, ποῖος θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ;

Μικρὰ ἐξαέτις κόρη ἔχει δεκαεπταετίδα ἀδελφὴν ἧτις μέλλει νὰ ὑπανδρευθῇ μετ' ὀλίγον. Εἰς τὴν οἰκίαν πάντοτε περὶ ὑπανδρείας γίνεται λόγος. Ἐκορυφώθη ἡ περιέργεια τῆς μικρᾶς καὶ λέγει πρὸς τὸν πατέρα τῆς:

— Πατέρα, σὲ παρακαλῶ, πές μου τί εἶναι ὑπανδρεία;

— Κόρη μου ὑπανδρεία εἶναι...εἶναι νὰ...ἐγὼ κ' ἡ μητέρα σου.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ὑπανδρεία!

Ἡ μικρὰ κόρη μένει σκεπτικὴ. Τὴν ἐπαύριον ἐρωτᾷ παλιν:

— Πατέρα, πές μου σὲ παρακαλῶ νὰ ἐννοήσω, τί εἶναι ὑπανδρεία;

Ὁ πατὴρ τῆς στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπίμονον ἐρώτησιν τῆς μικρᾶς, τῆς ταῖς βρέχει εἰς τὰ γερά.

Τότε ἡ δυστυχὴς κλαίουσα πηγαίνει νὰ παρηγορηθῇ πλησίον τῆς μεγάλης τῆς ἀδελφῆς.

— Ἄχ! τῆ λέγει, ξέρω τώρα, τί εἶναι ὑπανδρεία, νὰ μὴ πανδρευθῆς, δὲν μ' ἀρέσει διόλου αὐτὴ ἡ ὑπανδρεία... πονεῖ πολὺ!

Ἐξετάσεις ἑλληνικῆς ἱστορίας:

Διδάσκαλος: Τί ἦτο ὁ Λυκούργος;

Μαθητής: Δεσπότης τῆς Σύρου.